

EMBER HALLGATÁSA - ISTEN HALLGATÁSA

Érdekes dolog egyszer a hallgatásról is beszélni. Mert a hallgatás sokszor hangosabb beszéd, mint a kiáltás. Sokszor áldás a hallgatás, de sokszor átok, sokszor a kárhozát maga. Hogy a hallgatás jelentőségét megértsük, figyeljük meg, mikor hallgattak az emberek és mikor hallgatott Isten.

Három evangéliumban is olvassuk /Mt 20,31; Mk 10,48; Lk 18, 39/, hogy amikor a Jerikói úton kolduló vakok kiáltozni kezdtek, a sokaság igyekezett elhallgattatni őket. A nyomornak e világban nem illik kiállni, hanem csendben félre kell vonulnia, hogy ne zavarja a gazdagok élvezetét. De Jézus meghallgatta a vakok kiáltását, mint ahogy Ábel kiontott vére sem maradt hangtalan, hanem éles hangon kiáltott Istenhez. Vannak kiáltó, szentelen koldusok, kik sokszor rá sem szorulnak a segítségre és van hallgató, szerény szenvedés. Isten meghallja a néma panaszt!

Isten szereti azt, ha a nyomorult ember Hozzá kiált s az ilyen kiáltást figyelik az angyalok is. Ha a bajba jutott ember hite tienségből hallgat, Isten ezen szomorkodik. Van azonban a hallgatásnak egy fajtája, amely gyűlöletes Isten előtt, s ez a hazugság hallgatása. Ki ez igazságot meg akarja tudni, aki Istent meg akarja ősmerni, az kérdez, nem nyugszik. Vannak emberek, akik az igazság megkérdésének ürügye alatt tulajdonképpen meg akarják fogni, össze akarják zavarni a másik embert. Így intéztek kérdést az írástudók Jézushoz és a papok afelől, hogy szabad-e a császárnak adót fizetni. Mikor aztán Jézus úgy megfelelt nekik, hogy ők szégyenültek meg Jézus bölcsessége mellett, akkor elhallgattak. Ez a hallgatás gonosz volt, mert azt jelentette, többet nem akarnak hallani Jézustól /Lk 20,26/. Jézus rá akarta vezetni őket, hogy Benne nagyobbat kell az Írás szerint látniuk, mint Dávidban, ki Róla

úgy jövendült, mint Uráról, ki az Isten Jobbján ül. Jézus szava igen meggyőző volt, de nem az következett belőle, hogy a farizeusok többet akartak ^{tudni} róla és tőle, hanem az, hogy elhallgattak s nem merték őt többet megkérdezni, hogy így ne legyen Jézusnak alkalmja föléljük kerekedni. Ez a hallgatás az igazság elől menekvő hallgatás volt, tehát a hazugság hallgatása /Mt 22,46/. Még gonoszabb volt az a hallgatás, mely az egyik Jordánon túli zsinagógában Jézusnak arra a kérdésére következett: "Szabad-e szombaton jót, vagy rosszat tenni?" Jézus ugyanis látta, hogy lesik, meg fogja-e gyógyítani a sorvadót kezű embert. Jézus kérdése kényes volt. A legjobb megoldás a hallgatás volt, mert ezzel kevésbé árulták el, hogy maguk is tudatában vannak, hogy nincs igazuk. /Mk 3,4/ Ez a hallgatás is a hazugság hallgatása. Nem a tudatlanok, hanem a tudók hallgatása, kik az igazságot el akarják rejtteni. A hazugság hallgatása azt jelenti, hogy az ember a sötétségben akar maradni. Elhallgatással azonban nem lehet az igazságot elrejtteni. Ha az emberek elhallgatnak, a kövek fogják kiáltani az igazságot; Jézus dicsőretét! /Lk 19,40/ Ez azt jelenti, hogy ha az élő tanúk kivesszünk a világból, a múlt holt emlékei fogják hirdetni, hogy Isten szólt és cselekedett a földön.

A hitetlenség hallgatása is bűnös, de nem olyan gonosz, mint a hazugság hallgatása. Jézus egyszer megkérdezte tanítványait, miről beszéltek az úton? A tanítványok hallgattak, mert szégyelltek bevallani, hogy a hiúság adta a beszéd tárgyát: melyikük nagyobb? Isten előtt sokszor el akarjuk rejtteni lelkünk belsejét s hogy ez sikerüljön, magunk sem akarunk bele-nézni. Olyan ez, mint mikor a beteg elhallgatja szegyenből a betegségét az orvos előtt. Nem fog meggyógyulni! A hívő, azaz aki bizik a mennyei Atya szeretetében, mindent Isten elé tár,

a bűnét is. A feltárt, megvallott bűn nem mérgező, a lélek meggyógyul.

Bűnös hallgatás a gyávaság hallgatása is. A Korinthusban szorongó Pálnak éjnek idején látomásban mondja biztatóan az ÚR: "Beszélj és ne hallgass!" A bizonyágtétel szabadulásunkat minkálja /Róm10,10/, viszont a gyávaság, mely nem mer szólni Jézus mellett, megakadályozza szabadulásunkat. Aki elhallgatja, hogy Jézus mit tett vele, az el fogja veszíteni az ÚR közösségét és az ítéletkor Jézus nem fog mellette szólni az Atya és az Ő angyalai előtt.

Dicsőrendő az engedelmesség hallgatása. Ilyen mindennek előtt az Ige hallgatása, melynél az én elhallgattatja saját hangját, hogy csak az Isten hangja szóljon a lélekben. Másként Isten szavát hallgatni nem lehet csak úgy, hogy ugyanakkor minden földi és emberi hang hallgasson. A Bibliára sem lehet kézi munka-óra, vagy traccs-óra. Míg az Isten Igéje hangzik, nem olvashatunk egyebet a nem érdeklődhetünk az iránt, hogy elkésve ki lép be a terembe. Imádságnál csak Isten foglalhatja el a lelket. Engedelmesség hallgatása az asszony hallgatása akkor, amikor a Biblia csak férfiaknak adja meg a szót, tehát vitatkozásban /1 Kor14,34/. Engedelmisségből hallgatni kell annak, aki próféciát kapott, ha Isten Szelleme egy másik jelenlevőt hív fel prófétálásra, mi annak a jele, hogy az előbb szóló további beszédre már szükség nincs /1 Kor14,30/. Jobb a hallgatás, mint a beszéd, még a magyar példaszó szerint is: hallgatni arany! A Szentírás azért külön megemlíti, hogy a gyülekezet elcsendesült az Ige hallgatására /Csel15,12.13/. Az asszony is többet tanul csendes figyeléssel, mint bőbeszédű magafitogtatással és az új próféta is azért szólal meg, hogy az első elhallgasson és tanuljon. Engedelmisség hallgatása az is

mikor, mikor a nyelveken szóló visszatartja a beszélő ösztönt, ha a kapott kijelentés nem érthető nyelven hangzik, vagy nincs aki lefordítsa /1 Ko 14,28/. Engedelmisség hallgatásának tekinthetjük a három tanítvány hallgatását a dicsőség hegyén látottak és hallottak felől. Pál hallgatását arról, hogy a harmadik égben és a paradicsomban mit látott és hallott és azt a hallgatást, melyet Jézus követelt azoktól, akikben csodát tett /Lk 9,36; 2 Kor 12,4/.

Vannak szent élmények és kijelentések, melyek nem valók mindenki elé s melyeknek elhallgatása a szentség illedelme. Drága, bizalmas titkok barátok, házastársak között maradnak és nem mennek a kíváncsi világ elé, mely visszaélne velük. Vannak élmények, melyek nem az ember^{ek} szájára valók. Azért intett Jézus, hogy gyöngyeinket ne vessük a disznók elé /Mt 7,6/. Van kényeszerű hallgatás is, melyet Isten a gonoszra helyez, ki nem szólalhat meg Isten engedelmé nélkül. Jézus tanított, hogy azért imádkozzunk, hogy Isten ne vigyen minket kísértésbe, azaz, hogy Isten ne engedje meg a kísértőnek, hogy beszéljen. Azért hallgattatta el Jézus sokszor a gonosz szellemeket, a süvöltő szelet, mely a tavat felkorbácsolta, vagyis a természeti jelenségeket keltő gonosz szellemeket /Mk 4,39/. Hasonló célt szolgál a tisztátalanoknak szellemi tömlőbe zárása. Mikor azonban elérkezik a vizsga, a próbatétel ideje, Isten szóhoz engedi a gonoszt, hogy megpróbálja övéinek hitét, hűségét. Ilyen elhallgattatás Sátán megkötözése, melyet feloldozás követ majd. A kárhozat a hallgatás helye. Hallgatás helye a tűzes kénköves mocsár. Isten az örök némaságot hártja azokra, akiket nem akar többé szóhoz engedni az új teremtésben. A gyávákra, hitetlenekre, tisztátalanokra, gyilkosokra, paráznákra, varázslókra, balványimádókra és az összes hazugok-

ra. Micsoda tisztas levegő lesz az, amelyben többé ilyen lények szava nem lesz hallható! A templomban és a szent sátorban a szentek szentjének sötétsége is a némaságot jelenti. Ott, ahol Isten lakik s ahol Istennel találkozunk, hallgatnia kell, elhallványulnia kell minden emberinek és földinek. Ez a szent csend fogja átadni az új eget és az új földet. Azért ismételtten megjegyzi a Jelenések könyve: "Kivül lesznek az ebek, a varázslók, a paráznák, a gyilkosok, a bálványimádók és mindaz, ki a hazugságot szereti és cselekszi /Jel 22,15/.

Az ember hallgatásánál sokkal fontosabb az Isten hallgatása. Mikor az ember Sátánt szóhoz juttatja, Isten elhallgat. Isten Szent Szellemét meg lehet szomorítani, sőt el lehet olthatni /Ef 4,30; 1 Thsz5,19/, ami azt jelenti, hogy ha engedetlenek vagyunk a Szellem intései iránt, elhallgat a Szellem, megszűnik figyelmeztetni minket. Ez a Szent Szellem hallgatása.

Az a szentírási mondat, hogy Isten elrejtőzködő Isten /Ézs 45,15;vö.54,8; Jzr33,5;Zs 27,9;30,8;89,47/, szintén Isten elhallgatását jelenti, melyet az ember bűnbeesése idézett elő. A pogányság úgy keletkezett, hogy Isten magukra hagyta a nemzeteket s azok mind a maguk útján indultak el, mint Ézs 53,6 mondja: "mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki saját útjára tért." Elhallgatott a világban az isteni figyelmeztető szó; az emberiségnek el kellett tévednie. Így keletkezett a pogányság éjszakája, a pogány vallások sötétje. Az ember nem a sötétből halad a világosság felé, hanem a történelem az ősi világosságból a mind nagyobb sötétségbe való elhanyaglás. De Isten nem örökre hallgatott el, csak hagyja menni az embert a maga útján, hogy önmagából kijózanodjék. Egyszer aztán újra megszólal az Isten és visszahívja Magához az embert /Csel17,30/: "A tudatlanság idejét elnézve azért, most már szól az Isten

minden emberhez mindenütt, hogy térjenek meg." A pogányság állapota tehát büntetés, de olyan büntetés, melyért az egyes ember külön nem felelős, csak akkor, ha a világosság megismerése után újra vissza akar térni a pogány sötétségbe. Mikor Isten ebbe hagyja a hallgatást és megszólal, világosság támad s akkor válik el, ki akar járni a világosságban és ki a pogány sötétségben. Ha aztán valaki nem akarja hallani az isteni szót, Isten újra elhallgat és a pogány sötétség tart tovább, de elmúlik belőle a tudatlan ember könnyedsége és vídamsága. Isten hallgatása súlyos teherré válik, mely az istentelen embert gyötri. Így némult el Jézus azok előtt, akiknek volt világosságuk, de nem akartak látni, mint a főpapi tanács előtt, Heródes előtt /Mt 26,63; Mk 14,61; Lk 23,9/. Borzasztó dolog az ember életében, ha a beszélő Isten elhallgat! Azért int az Írás: "Ma, ha az Ő szavát halljátok, megne keményítsétek szíve teket!" /Zsid 4,7/ Az embernek nem lehet fontosabb gondja életében, mint hogy Isten szavát megbecsülje. Isten elhallgatása úgy történhetik, hogy az ember a Bibliát egyszer csak nem érti, nem tudja megjegyezni, álmos-sá lesz mikor hirdetik neki, vagy olvassa. Szóval a Szellem elmerad és nem ébreszti, nem tanítja az embert. Ilyenkor megtéréssel, magunkat gyötrő, bűnbánó, kitartó imádkozással szólaltathatjuk meg újra a megbántott Szent Szellemet. De nemcsak a Szellem hallgatásáról lehet szó, hanem a Fiú hallgatásáról is, mióta a Fiú vissza ment az Atyához és annak trónjára ült. Mert ott, az isteni teljességben a Fiú értünk könyörög. Ha lábbal tapossuk vérét, egyszer elhallgat és akkor nincs többé Szószólónk az Atyánál. Borzasztó gondolat, hogy Jézus már nem könyörög értünk az Atyánál s majd egyszer az ítéletkor nem szól értünk az Atya és az angyalok előtt! *hanem*

hallgat! Pedig Jézus véréről olvassuk, hogy jobbat beszél, mint Ábel vére; mert Ábel vére megtorlásért kiáltott, Jézus vére pedig bocsánatért kiált a bűnösnek! /Zsid12,24/ Mivel hívja ki az ember, hogy Jézus elhallgasson és többé ne szóljon érdekünkben? Lk 20,8-ben olvassuk, hogy Jézus megtagadja a feleletet a papi fejedelmeknek, írástudóknak és véneknek, mert ezek megtagadták a választ arra, hogy János bemerítése Istentől való volt-e, vagy csak emberi mozgalom. Nem voltak őszinték ezek a vallásos urak, a vallás "hivatalos" kezelői, mert nem az igazságot nézték, hanem a maguk hatalmát. A bennük levő hazug szellem némította el a szerető Jézust.

Van azonban egy áldott isteni hallgatás, amire még nem értünk meg, Elhallgatja előlünk s csak a maga idejében látjuk meg terveit /Róm16,25/. A jövőt is köd fedi s mi homályban Isten kezét fogva megyünk előre.

Lina Gyás